

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': Κυριάκος, ο παράλυτος

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 23 Νοεμβρίου, 2020

Ο μακαριστός Κυριάκος γεννήθηκε στό κατεχόμενο χωριό Σύσκληπος τής έπαρχίας Κερύνειας στίς 13 Απριλίου του 1933. Γονεῖς του ήταν ή Ροδοῦ καί ο Κωνσταντίνος Καρκότης. Τό όνοματεπώνυμό του ήταν Κυριάκος Κ. Καρκότης, άλλα σέ ολους ήταν γνωστός ως ο «Κυριάκος ο παράλυτος». Ἐνόσω ζούσε, δέν ύπηρχε κόσμος τής Ἑκκλησίας στήν περιοχή Λευκωσίας καί ὅχι μόνο, πού νά μήν τόν γνώριζε. Μέχρι σήμερα τό όνομά του ἀκούγεται συχνά.

Φοίτησε στίς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ του. Μικρό παιδί, ήταν πολύ ζωηρός. Ἐνοχλούσε τ' ἄλλα παιδιά καί ὅπως ήταν γεροδεμένος, δέν ήταν λίγες οἱ φορές πού τίς ἔτρωγαν τά ἄλλα παιδιά, λόγω τῆς φυσικῆς δύναμης πού εἶχε, ἀλλά καί λόγω τοῦ ἀτίθασου χαρακτῆρα του, γι' αὐτό τόν φώναζαν «Τσάρο».

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Μικρός έκανε όλο σκανδαλιές. Μία φορά άναψε τό μπαρούτι του πατέρα του στό δωμάτιο, πού είχε τούς μεταξοσκώληκες ή μάνυα του. Οι μεταξοσκώληκες άπο τήν βρώμα του μπαρούτιού ψόφησαν. Ή μάνυα του τόν έκανε μαύρο στό ξύλο.

Μία άλλη φορά έτρεχε μέ τό γαϊδούρι, τόσο πολύ, ώστε νά χτυπήση τό κεφάλι του άσχημα σέ ένα κλαδί. Τό χτύπημα ήταν πολύ δυνατό καί μέχρι τό τέλος τής ζωῆς του είχε ένα μεγάλο σημάδι στό κεφάλι.

Όπως έλεγε ό ίδιος, μόλις έμαθε νά διαβάζη, άγόρασε μέ δύο σελίνια μία Άγια Γραφή. Άρχισε νά τήν διαβάζη μάλιστα μανιωδῶς. Πολλά χωρία τά μάθαινε ἀπ' έξω.

Στήν Β΄ τάξη του Δημοτικοῦ σχολείου άρχισε νά έκδηλωνεται ή άσθένειά του. Μία ήμέρα τελειώνοντας τό σχολεῖο, ένοιωσε πόνο στό πόδι του καί δέν μποροῦσε νά βαδίση γιά νά πάη στό σπίτι.

Μετά ἀπό ίατρικές έξετάσεις διαπιστώθηκε ότι έπασχε ἀπό οξεία ρευματοειδῆ ἀρθρίτιδα. Τά ίατρικά μέσα τότε ήταν ἐλάχιστα. Παρ' όλο πού οί γονεῖς του τόν πῆγαν σέ διάφορους γιατρούς, ό Κυριάκος άρχισε σιγά-σιγά νά παραλύη. Σ' αύτό συνετέλεσε καί ή λανθασμένη ίατροφαρμακευτική ἀγωγή πού του δόθηκε.

Μετά ἀπό αύτό δέν πῆγε ξανά σχολεῖο. Τά γράμματα πού έμαθε ήταν μέχρι τήν Β΄ τάξη του Δημοτικοῦ. Ή κατάστασή του όλο καί ἐπιδεινωνόταν έχοντας σάν ἀποτέλεσμα νά καταλήξη πρῶτα στήν καρέκλα καί μετά στό κρεββάτι. Μέ τόν καιρό τό σῶμα του καί τά ἄκρα, χέρια καί πόδια, άρχισαν νά ἀτροφοῦν, νά μήν ἀναπτύσσωνται κανονικά καί τό σῶμα του νά είναι ἄκαμπτο, σάν σανίδα. Τό μόνο πού μεγάλωνε κανονικά, ήταν τό κεφάλι του.

Πέρασαν ἀρκετά χρόνια στό χωριό μέ τόν Κυριάκο στό κρεββάτι καί τήν μακαριστή Ροδοῦ, τήν μητέρα του, νά τόν περιποιῆται. Τά χρόνια περνοῦσαν, ή Ροδοῦ μεγάλωνε σέ ήλικια, ἀλλά καί ό Κυριάκος ἀπό παιδάκι ἔγινε ἄντρας μέ πολύ περισσότερο βάρος. Τά πάντα γίνονταν στό κρεββάτι. Πρᾶγμα δύσκολο γιά τήν ήλικιωμένη μητέρα.

Τό 1959 ἀποφάσισαν οίκογενειακῶς νά κατεβοῦν στήν Λευκωσία. Συγκεκριμένα σέ ένα μεγάλο προάστειο τής Λευκωσίας, τόν Άγιο Δομέτιο. Ἐκεῖ ήταν οί ἀδελφές του Κυριάκου παντρεμένες, ή Έλένη καί ή Δέσποινα. Ήταν καί οί μοναδικές πού είχε. Δέν είχε ἄλλα ἀδέλφια.

Στό σπίτι τής Δέσποινας, στό πίσω μέρος, ἔφτειαζαν δύο δωμάτια ἀρκετά εύρυχωρα καί ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε ό Κυριάκος μέ τούς γονεῖς του.

Στήν ἀρχή ό κόσμος πήγαινε ἀπό περιέργεια, ἀλλά καί ἀπό φιλότιμο, ἔξασκώντας

τήν ἀρετή τῆς ἀγάπης, νά δῆ ἔναν παράλυτο στό κρεββάτι καί συγχρόνως νά τοῦ πῆ ἔναν λόγο παρηγοριᾶς. Ὄμως τά πράγματα τελικά ἀντιστρέφονται. Ὁ κόσμος πήγαινε νά παρηγορήσῃ καί ἔφευγε παρηγορημένος.

Ἐν τῷ μεταξύ συνέχιζε νά διαβάζη διάφορα βιβλία. Μέχρι σήμερα στό δωμάτιό του ὑπάρχει μία μεγάλη βιβλιοθήκη. Τοῦ ἔβαζαν στό στῆθος ἔνα μικρό ξύλινο ἀναλόγιο, τοποθετοῦσαν ἀνοιχτό τό βιβλίο πάνω στό ἀναλόγιο καί αὐτός διάβαζε. Τά φύλλα τά γύριζε μέ ἔνα μικρό ξυλάκι πού κρατοῦσε στό στόμα, γιατί τά χέρια του εἶχαν παραλύσει. Ἐπίσης μέ τό στόμα ἔμαθε νά γράφη καί πιό μικρός νά ζωγραφίζη.

Οἱ Θεολόγοι, οἱ Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς κηρύττουν ἀπό τούς Ναούς καί τόν ἄμβωνα, ὁ Κυριακός κηρύττει ἀπό τό κρεββάτι. Ὄταν τόν ρωτοῦσες «τί κάνεις;», ἔλεγε «Δόξα τῷ Θεῷ, καλά». Αμέσως ἔμπαινε στό θέμα, πού δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Στήν ἀρχή ὁ κόσμος ἦταν λίγος, γι' αὐτό εὑρισκε καί χρόνο γιά μελέτη. Μετά ὁ κόσμος αὐξήθηκε. Ἡ πόρτα ἦταν συνέχεια ἀνοικτή. Τό δωμάτιό του ἀπό τό πρωΐ μέχρι ἀργά τό βράδυ ἦταν γεμάτο κόσμο. Κάποια ἄτομα ἦταν ταγμένα νά τόν ὑπηρετοῦν, μέ πρώτη τήν Κατερίνα ἄλλα νά ὑπηρετοῦν καί τούς ἐπισκέπτες.

Ἡ Κατερίνα ἦταν κοντοχωριανή του. Ἐλεύθερη κοπέλλα, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος. Ὄταν δέν δούλευε, ἦταν συνέχεια δίπλα του. Βοηθοῦσε τήν μάννα του νά τόν πλύνουν καί νά καθαρίσουν. Ἡταν ἡ οἰκονόμος του, κρατοῦσε τόν «τευνεκέ» μέ τά λεφτά του, τά ὅποια ἔπαιρνε μέ τό ἔνα χέρι καί τά ἔδινε μέ τό ἄλλο.

Ὁ Κυριακός ἦταν πολύ σχολαστικός μέ τήν καθαριότητα. Σέ αὐτό τό θέμα εἶχε ἀπαιτήσεις. Τίποτα δέν ζητοῦσε, ἄλλα σέ θέματα καθαριότητας, ὅταν κάτι δέν τοῦ ἀρεσε, ζητοῦσε νά τό ξανακάνουν, κυρίως ἀπό τήν Κατερίνα πού εἶχε τό θάρρος. Πολλές φορές ἔρχονταν γυναῖκες καί ἥθελαν νά σκουπίσουν ἡ νά καθαρίσουν. Στήν ἐρώτηση τῆς Κατερίνας «ἀφοῦ εἶναι καθαρά, τί τίς βάζεις καί κάνουν;», ἀπαντοῦσε «ἄστες καί αὐτές νά κάνουν κανένα ψυχικό».

Τό ιεραποστολικό ἔργο τοῦ Κυριáκου σιγά-σιγά ἀναπτύχθηκε ποικιλοτρόπως. Τότε δέν ὑπῆρχε τό Χριστιανικό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ κόσμος δέν γνώριζε ποιό εἶναι τό καλό βιβλίο καί ποῦ νά τό βρῆ. Φρόντιζε, λοιπόν, νά προμηθεύεται βιβλία καί νά τά πουλᾶ σέ χοντρικές τιμές. Μετά ἀπό μία συζήτηση, πρότεινε καί τό κατάλληλο βιβλίο καί ἔτσι ὁ κόσμος ὠφελεῖτο διπλᾶ.

Παράλληλα διοργάνωνε στό σπίτι του ὄμιλίες. Μαζευόταν ἀρκετός κόσμος καί τό σπίτι του γέμιζε ἀσφυκτικά. Τακτικός καλεσμένος ἦταν ὁ π. Φιλόθεος τῆς Ἰ. Μ. Μαχαιρᾶ. Τίς ὄμιλίες αὐτές, ἄλλα καί ἄλλων ιεροκηρύκων, τίς ἔγραφε σέ κασσέττες καί τίς μοίραζε. Άπο τό σπίτι του Κυριάκου πέρασαν ἄτομα πού ἀργότερα ἔγιναν

Άρχιερεῖς, ὅπως ὁ Μητροπολίτης Κερηνείας κ. Παῦλος καὶ ὁ Σαλαμίνος κ. Βαρινάβας. Ἐπίσης πολλοί πού μετά ἔγιναν μοναχοί, ὁ π. Γαβριήλ Σιόκουρος, ὁ π. Σάββας τῆς Ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ἡ Ξένη μοναχή, οἱ μοναχές Προκοπία, Φωτεινή, Άναστασία, ἀκόμη καὶ Θεολόγοι, ἵεροψάλτες, ἐγγράμματοι καὶ ἀγράμματοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί καὶ κάθε κοινωνικῆς τάξης ἄνθρωποι.

Ἐπίσης ὁ μακαριστός Κυριάκος ἦταν ἰδρυτικό μέλος τοῦ Συλλόγου “Φίλοι τοῦ Ἅγιου Ὁρούς”. Τά πρῶτα 100 μέλη στόν Σύλλογο γράφτηκαν στό σπίτι τοῦ Κυριάκου καὶ μέ δική του παρότρυνση. Ὁ Σύλλογος αὐτός ἐκδίδει τό περιοδικό “Ορθόδοξη Μαρτυρία”, μέ πολὺ πνευματικό περιεχόμενο. Διοργανώνει προσκυνηματικές ἐκδρομές καὶ ἀγρυπνίες σέ διάφορους Ναούς. Μέχρι τότε, αὐτά ἦταν ἄγνωστα γιά τήν κυπριακή κοινωνία.

Σάν Πνευματικό του εἶχε τόν π. Σάββα Λάμπρου τῆς Ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ὁ ὁποῖος κάποια στιγμή ἀκολούθησε τό παλαιό ἡμερολόγιο καὶ ἔφυγε ἀπό τήν Μονή καὶ πῆγε στήν Πάρο. Ἐδῶ νά σημειώσωμε ὅτι ἡ Μονή ἀκολουθεῖ τό νέο ἡμερολόγιο.

Ἐνῶ στήν ἀρχή ἔρχονταν οἱ Ἱερεῖς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἅγιου Γεωργίου (στόν Ἅγιο Δομέτιο) καὶ τόν κοινωνοῦσαν, δήλωσε ὅτι θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τό παλαιό, χωρίς νά ξέρη κανένας τί μεσολάβησε. Ὄταν κάποτε πέρασε ἀπό τήν Κύπρο ὁ [π. Θεόκλητος ὁ Διονυσιάτης](#) σάν καλεσμένος τοῦ Συλλόγου «Φίλοι τοῦ Ἅγιου Ὁρούς», πέρασε καὶ τόν εἶδε. Μίλησαν γι' αὐτό τό θέμα. Τοῦ ἄρεσε πάρα πολύ καὶ ὅτι τοῦ εἴπε τά δέχτηκε, ἀλλά μετά ἀπό λίγο χρονικό διάστημα κοιμήθηκε.

Μέσα στό ιεραποστολικό του ἔργο ἦταν καὶ οἱ ἐπιστολές. Ὁπως εἴπαμε, ἔγραφε μέ τό στόμα. Γιά περισσότερη εύκολία καὶ ταχύτητα, ὑπαγόρευε στήν Αἰκατερίνη καὶ ἔγραφε. Σάν ἄτομο ἐμπιστοσύνης, ἡ Κατερίνα, ἀκουγε καὶ ἔγραφε τά πάντα. Ὁπως χαρακτηριστικά ἔλεγε, μέχρι καὶ γιά φόνους ἀκουσε. Οἱ ἐπιστολές ἀπευθύνονταν συνήθως σέ ἄτομα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Σέ ὅλα τά μήκη καὶ τά πλάτη τοῦ κόσμου.

Ἔταν ἄνθρωπος τοῦ λόγου ἀλλά καὶ τῆς προσευχῆς. Οἱ ἀκολουθίες τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Αποδείπνου τελοῦνταν καθημερινά. Ἐνῶ μιλοῦσε μέ κάποιους, ὅταν ἔρχόταν ἡ ὥρα, διέκοπτε, ἔκαναν τήν ἀκολουθία μαζί μέ τούς παρευρισκομένους καὶ μετά συνέχιζε τήν συζήτηση.

Ἔταν πολύ ἔξυπνος καὶ ὁ λόγος του συνοδευόταν μέ πολλά παραδείγματα καὶ ἐπιχειρήματα. Δέν ἦταν λίγοι οἱ περίεργοι καὶ οἱ ἀθεοί πού πέρασαν ἀπό ἐκεῖ καὶ βγῆκαν ἀναγεννημένοι, γνωρίζοντας τόν Χριστό διά τοῦ στόματος τοῦ παράλυτου Κυριάκου.

Λίγο καιρό πρό τῆς κοιμήσεώς του, ἔνα μέ δύο μῆνες πιό νωρίς, ἐνῶ εἶχε πλήρη διαύγεια πνεύματος καὶ σώας τάς φρένας, ἔβλεπε ἀπό τήν πόρτα ἔξω στήν αὐλή

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

μωρά. Τό κρεββάτι του είχε πάντα μία κλήση πρός τά έπάνω. Τά μωρά αύτά έμπαιναν καί μέσα στό σπίτι, καί μέ μία φυσικότητα ρωτοῦσε γι' αύτά τούς παρευρισκομένους, χωρίς φυσικά αύτοί νά βλέπουν τίποτα.

'Επίσης μέσα σ' αύτό τό χρονικό διάστημα τῶν δύο μηνῶν ἔζησε καί τά ἔξῆς θαυμαστά: "Έλεγε σέ ἐναν δικό του ἄνθρωπο ὅτι εἶδε δύο Άγγέλους ἀσπροφορεμένους, ἐνῶ ἦταν ξύπνιος, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔφεραν νά φορέσῃ μία ἀρχιερατική στολή καί μία κορώνα. Τοῦ εἶπαν ὅτι τούς ἔστειλε ὁ Βασιλέας γιά νά τήν δώσουν νά τήν φορέσῃ. "Άνοιξε τά μάτια σου νά τήν δῆς". Τά είχε κλειστά, λόγω ναυτίας.

'Ἐνῶ πλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του, κάποια ἡμέρα ἐνῶ τόν ξέντυσαν γιά νά τόν καθαρίσουν, εὐωδίαζε. Μάλιστα μία κυρία πού ἦταν στήν κουζίνα, βγῆκε νά δῆ τί μυρίζει τόσο ώραία. "Όλοι διαπίστωσαν ὅτι ἡ εὐωδία ἔβγαινε ἀπό τό σῶμα τοῦ Κυριάκου.

'Εκεῖνες τίς ἡμέρες παρουσιάστηκε κάτι σάν σύννεφο φωτεινό πάνω ἀπό τό κρεββάτι του καί τόν ἔλουζε μέ ἀσπρο φῶς. Τά ἄτομα πού τό εἶδαν, εἶπαν ὅτι μοιάζη μέ τό Άγιο Φῶς στόν Πανάγιο Τάφο. Μέσα σ' αύτό τό φῶς, τό πρόσωπό του ἔλαμπε σάν νά είχε δικό του φῶς.

Τόν τελευταῖο καιρό ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του ἐπιδεινώθηκε αἰσθητά. Οἱ πνεύμονές του, λόγω παραμόρφωσης τοῦ σώματός του καί κυρίως τοῦ θώρακα, δέν γέμιζαν κανονικά ἀέρα. Αύτό είχε σάν ἀποτέλεσμα νά ἔχῃ δύσπνοια καί νά μαυρίζῃ. Γι' αύτό ἔπρεπε νά ἔχῃ συνέχεια ὀξυγόνο.

'Η μητέρα του, ἡ ὁποία ἀκόμα ζοῦσε, τελευταῖα τοῦ ἔλεγε: «Κυριᾶκο μου, θά σέ πάρω μαζί μου», δηλαδή θά πεθάνω καί μετά ἀπό λίγο θά πεθάνης καί σύ. Τά λόγια τῆς ὑπέργηρης μητέρας του στάθηκαν προφητικά. Τόν Μάρτιο τοῦ 1983 κοιμήθηκε ἡ μητέρα του σέ ἡλικία 95 χρόνων καί τήν ἀκολούθησε καί ὁ Κυριᾶκος.

Στίς 13 Δεκεμβρίου ἐνῶ ἦταν καλά καί ἦταν στό σπίτι του, ρωτοῦσε τί ἡμέρα πέφτει ἡ 17 Δεκεμβρίου. "Έλεγε μάλιστα ὅτι ὁ π. Παῦλος (νῦν Κερηνείας) θά φύγη. 'Υπονοώντας ὅτι δέν θά είναι στήν κηδεία. Διότι στίς 17 Δεκεμβρίου ἔγινε ἡ κηδεία του. Φαίνεται ὅτι προεῖδε τόν θάνατό του, ἀλλά δέν τό εἶπε ξεκάθαρα γιά νά μήν στενοχωρήσῃ τούς γύρω του.

Στίς 14 Δεκεμβρίου ἔγινε εἰσαγωγή στό νοσοκομεῖο μέ προβλήματα ἀναπνευστικά. Μιλοῦσε καί ἐπικοινωνοῦσε κανονικά. Μάλιστα ζήτησε ἀπό τήν Κατερίνα νά τοῦ φέρη κάτι συγκεκριμένο νά φάη. **Τήν ἐπομένη στίς 15 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1983 ἐκοιμήθη εἰρηνικά.**

Τήν ώρα τῆς κηδείας πού ἔγινε στόν ἐνοριακό Ναό του Ἅγιου Γεωργίου, στόν Ἅγιο Δομέτιο, ἔνα παιδάκι πέντε ἔτῶν, ὁ Δημητράκης, γνωστό στήν περιοχή, φώναζε ὅτι ὁ Κυριακός δέν πέθανε, ἀλλά πετᾶ καὶ ἔδειχνε ψηλά. «Γιατί μοῦ λέτε ὅτι ὁ Κυριακός πέθανε;», ἔλεγε. Ἐβλεπε τόν Κυριακό κάπου ψηλά, μέσα στήν Ἔκκλησία.

Ἡ Κατερίνα ἦταν πολύ στενοχωρημένη μετά τόν θάνατο τοῦ Κυριάκου. Εἶχε συνέχεια ἔνα βάρος στό στῆθος καὶ συχνά πήγαινε στό σπίτι του καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη. Μία ἡμέρα, ἐνῷ ἦταν ἐκεῖ στενοχωρημένη, βλέπει νά βγαίνη ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἔνα φῶς σέ ἀκτῖνες καὶ ἄρχισε νά κλαίη, ἀλλά πλέον μέ δάκρυα χαρᾶς καὶ κατανύξεως. Ἀμέσως ἔψυγε τό βάρος καὶ ἡ στενοχώρια πού εἶχε καὶ στήν θέση της ἤρθε ἡ χαρά.

Ο Κυριακός ὁ παράλυτος δέν ἐμποδίσθηκε ἀπό τήν παραλυσία του στήν ἐργασία τῆς ἀρετῆς καὶ στήν προσφορά πρός τόν πλησίον. Σ' αὐτόν ἐπαληθεύτηκε καὶ ἐφαρμόστηκε ὁ Ἀποστολικός λόγος «ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Ὁ ἀσώματος Θεός λατρεύεται μέ τόν νοῦ καὶ ἐπειδή εἶναι πνεῦμα ὁ Θεός, «ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» πρέπει νά Τόν λατρεύωμε, ψυχῇ καὶ σώματι. Καὶ ἂν τό σῶμα ἀδυνατῇ, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Κυριάκου, ἀρκεῖ ὁ καθαρός καὶ ἀγιασμένος νοῦς νά λατρεύσῃ καὶ νά ἐνωθῇ μέ τόν Θεό.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Κυριάκου τοῦ παραλύτου. Ἀμήν.

[Ἀπόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίο: [«Ἄσκητὲς μέσα στὸν κόσμο», Γ' τόμος](#), Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον (Άγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος) Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)